

LOREDANA IONAȘCU-ANDREI

CONVERSAȚII CU FIICA MEA

Povestiri pentru copii

CUPRINS

7	CUTIA VERDE CU COMORI
13	ÎMI DORESC SĂ FIU MARE
17	DE CE EXISTĂ COPII RĂI?
21	NU VREAU SĂ RĂMÂN FĂRĂ PRIETENI
26	REGULA DE AUR
30	ESTE ADEVĂRAT CĂ TOATE DORINȚELE SE ÎMPLINESC?
34	MAMI, TU VEI MURI?
38	CÂND VOI FI MARE, VREAU SĂ FIU UN OM IMPORTANT

CUTIA VERDE CU COMORI

De ziua ei, Eva a primit foarte multe cadouri. Printre cadourile împachetate cu drag, unul mai frumos ca altul, se afla și unul mai micuț dar care i-a atras atenția Evei și și-a dorit să îl deschidă primul. După ce a desfăcut cu grijă hârtia lucioasă și frumos colorată, a descoperit o cutie verde. Abia își stăpânea curiozitate. Voia să știe ce se afla în interiorul cutiei. Înainte de a o deschide a mișcat-o puțin pentru a vedea dacă poate ghici ce este înăuntru. A mișcat-o de câteva ori dar nu părea să fie nimic în interior.

– Mami, de la cine am primit acest cadou?
a întrebat curioasă Eva.

– De la noi, părinții tăi.

– Și ce este înăuntru?

– Deschide și ai să vezi!

Eva a ridicat capacul și a fost foarte uimită să vadă că înăuntru nu se află nimic.

– Hei, ați vrut să faceți o glumă cu mine? Este o cutie goală, spuse Eva puțin dezamăgită.

– Așa este, acum este o cutie goală dar o vom umple împreună cu toate darurile pe care le-ai primit deja de la viață și pentru care ești recunoscătoare.

– Recunoscătoare? Ce cuvânt lung și greu. Nici măcar nu știu ce înseamnă.

– Recunoscătoare înseamnă să mulțumești pentru ceva ce ai primit, pentru un dar.

– Adică să fii recunoscătoare pentru cadourile primite azi?

– Da! și nu doar atât. Să fii recunoscătoare pentru toată ziua de azi. Pentru prietenii tăi, pentru petrecerea pe care ai primit-o de ziua ta.

– Aha, spuse Eva dar nu părea prea convinsă.

– Hai să ne întoarcem la cutia primită, o încuraja mama. Aceasta este o cutie cu comori, o cutie în care începând de astăzi vom pune în fiecare zi darurile primite.

– Dar e o cutie destul de mică, crezi că vor avea loc acolo toate darurile?

– Sigur că da, pentru că sunt daruri pe care nu le putem atinge. Acolo vor sta darurile pe care le simțim și fără de care viața noastră nu ar fi așa frumoasă.

– Mami, acum chiar nu mai înțeleg nimic! Despre ce daruri vorbești?

– Bine, am să te ajut, am să spun eu primul dar pentru care sigur ești recunoscătoare . Acesta este sănătatea.

– Sănătatea? Acesta este un dar?

– Sigur că da, nu toți copiii sunt sănătoși, nu toți copiii pot vedea sau merge, nu toți copiii sunt liberi să alerge și să se joace. Unii copii sunt bolnavi iar boala îi ține în pat, uneori ani întregi. Tu poți face tot ce îți dorești pentru că ești sănă-

toasa, poți vedea, poți vorbi, poți merge, te poți juca.

– Acum am înțeles, spuse Eva tristă, gândindu-se la toți copiii cărora boala le furase această libertate de care ea se bucura fără să realizeze că este un dar.

– Acum tu! Gândește-te la un alt dar pentru care ești recunoscătoare. Gândește-te la tot ce ai!

– Vă am pe voi, părinții mei și pe sora mea.

– Exact, draga mea, ai o familie. Pe lume există copii fără familie. Familia este un dar minunat.

– Am și prieteni cu care îmi place să mă joc. Am jucării și cărți minunate. Și îi am și pe bunici.

– Exact, bunicii sunt un alt dar minunat de care nu toți copiii au parte. Iar pentru asta trebuie să fii recunoscătoare.

– Mami, acum am înțeles. Nu am știut că am atâtea daruri pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare.

LOREDANA IONAȘCU-ANDREI

– Draga mea, începând de azi, în fiecare seară vom scrie pe un bilețel toate lucrurile bune care ți se întâmplă peste zi și le vom așeza aici în această cutie. Când te vei simți tristă și vei crede că nu ai nimic bun în viața ta, atunci vei deschide cutia și vei vedea cât de norocoasă ești de fapt.

CONVERSAȚII CU FIICA MEA

ÎMI DORESC SĂ FIU MARE

– Ce-ți dorești cel mai mult și cel mai mult, draga mea?

– Să cresc, să fiu mare, să fiu liberă, răspunse Eva.

– Dar acum nu ești liberă?

– Nu. Acum trebuie să fac mereu ce spuneți voi, părinții mei, sau ce spune învățătoarea mea.

– Și când vei crește, asta nu se mai întâmplă? Așa crezi, nu-i așa?

– Da, sunt sigură de asta, spuse Eva entuziasmată.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc dar lucrurile nu stau chiar așa.

– Nu? Cum așa? Dar tu și tati faceți doar ceea ce vreți voi.